

Vinden blåser från norr, en sommar fylld av teater

I blåsande vind står jag bakom husknuten uppe på vallen. Min långa mörkblå yllekjol fladdrar till, under den skymtas mina lätt uppvikta jeans. Snabbt böjer jag mig ner och kavlar upp dem ännu lite till. Jeansen får inte synas, då bryts 1600-tals illusionen. När jag reser mig upp igen kommer regnet. Lätta små droppar som ploppar till när de träffar fästningens tak. Jag fryser om armarna, men adrenalinet från att snart få kliva fram från mitt gömställe och spela dämpar kylan. Jag kikar fram och ser hur Jytte vinkar bort en fluga från ansiktet. Det är signalen. Jag tar ett djupt andetag och sedan är det dags. Nu är det min tur. På lätta steg springer jag ut och upp på gräspartiet ovanför kockenborg. Jag kikar ut över vallen tills jag hör Eline ängsligt tala om hur vinden blåser från norr. "Arent" ropar jag oroligt, sen är vi igång.

Att få sommarjobba på fästningen är något jag alltid velat. Jag har spela teater sedan jag var liten och att få göra det på arbetstid verkade hur kul som helst. När jag sedan blev anställd och det var dags att börja jobba var jag som ni förstår hur taggad som helst. Vi hade alla fått manuset någon vecka innan första dagen och jag pluggade repliker som en galnin. När vi väl kom dit var det full fart från början. Vi kastades in i fästningslivet. En vanlig arbetsdag för oss feriearbetare kunde se ut på följande vis: Man kom till fästningen lite innan klockan 11 då första visningen startade. Då gick man till eskilskällare, vilket var vårt personalrum, tog fram sin kostym och bytte om. Väl ombytt begav man sig till den plats man hade sin första scenen och gjorde sig redo. När man hörde sin que, alltså repliken innan ens ingång, klev man fram från sitt gömställe och skådespelet kunde börja. Visningarna pågick varje heltimme fram till klockan 15:00, så hade man skådespelarpass fick man vara på tårna så att man inte kom försent till sina visningar. Utöver de dramatiseradevandringarna fick vi feriearbetare även hjälpa till i museet och på fästningsvinsningarna. I museet svarar man på frågor som besökande ställer och på fästningsvinsningen går man längst bak och stänger portarna. Dagarna slutar oftast kring 16.00 och efter det får alla trötta feriearbetare gå hem och ladda batterierna inför nästa arbetsdag.

Även om vi spelade samma visning dag ut och dag in blev sommarjobbet på fästningen aldrig långtråkigt. På varje visning hände alltid något nytt. Allt ifrån barn som engagerat deltar i berättelsen och kommer med egna utsvävningar kring vad som har hänt till dörrar som går sönder och inte kan öppnas. Eller att man som jag, missar sin que och plötsligt hör någon annan i ensambeln springa ut och ropa ens repliker. Allt knas som skedde under visningarna blev sedan till historier som man efter dagens slut samlades och skrattades åt nere i eskilskällare.

Från sommaren på fästningen tar jag med mig att snabbt kunna lösa problem när saker och ting klistrar till sig och vikten av gemenskap. Människorna jag träffade genom sommarjobbet är helt underbara. Alla som jobbade blev verkligen som en enda familj. Vi trivdes och hade kul ihop. Detta var det bästa med att jobba på varbergs fästning. Den glädje och engagemang som finns där är svår att hitta, och jag ångrar absolut inte att jag sökte jobbet. Sommarjobbet på fästningen var mycket givande och jag rekommenderar starkt alla intresserade att söka!

Av: Molly Nilsson